

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **MEDESA s. r. o.,** se sídlem Na Vyšehradě 1092, Polička, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2010, č. j. 30 Ca 24/2009 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“); kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2009, č. j. 1360/09-1300-601060. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec – prosinec 2000.

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, vady řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Stěžovatel namítá, že trval na projednání věci před soudem a není proto pravdou, co je uvedeno

v odůvodnění rozsudku, že stěžovatel udělil souhlas ve smyslu ust. § 51 s. ř. s. Spis neobsahuje žádný souhlas žalobce ve smyslu cit. ustanovení.

Stěžovatel uvádí, že rovněž není pravdou tvrzení správce daně uváděné v odůvodnění rozsudku, že dne 11. 2. 2003 při návštěvě pracovnice správce daně nebyly předloženy žádné doklady. Stěžovatel uvádí, že pracovnice správce daně žádné doklady nepožadovala a jednala zcela účelově se záměrem prodloužit prekluzivní lhůtu. Kontrola byla zahájena neplatně a nezákonně. Nezvratným důkazem o uvedeném je dle stěžovatele protokol o zahájení daňové kontroly z 11. 2. 2003. Dne 3. 7. 2003 a v následujících datech šlo o „udržovací" kroky. Dle názoru stěžovatele však nešlo o daňovou kontrolu, nýbrž o místní šetření. O činnosti pracovnic ve dnech od 3. 7. 2003 neexistuje žádný doklad (úřední zápis, protokol). Kontrola tedy neprobíhala a jednotlivé kroky nebyly prováděny v přiměřených intervalech a celá kontrola nebyla ukončena v přiměřené lhůtě.

Dle stěžovatele soud v původním řízení nesprávně posoudil otázku v žalobě namítané prekluze, když běh prekluzivní lhůty ve smyslu ustanovení § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní") odvíjel od zdaňovacího období pro daň z příjmů. Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle stěžovatele šlo o tzv. zbytečné „kolo" řízení a stěžovatel má za to, že šlo o vážné pochybení soudu I. instance, kdy v řízení byly porušeny čl. 2, 4, 11 odst. 5 a čl. 38 odst. 2 Listiny a zákon o správě daní a výsledkem bylo zbytečné prodloužení řízení před soudy a porušena zásada iura novit curia. Proto stěžovatel namítá marné uplynutí propadné lhůty i pro platební výměry za zdaňovací období červenec až prosinec 2000. Platební výměry nenabyly právní moci a přetržení lhůty dle ust. § 41 s. ř. s. bylo nejen nezákonné, ale i neústavní. Tříletá prekluzivní lhůta tedy marně uplynula v důsledku formálních úkonů.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu pod č. j. 5 Afs 123/2004 - 61 ze dne 13. 5. 2005 a dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2010, č. j. 30 Ca 24/2009 - 37, který se vyjádřil i k prekluzivní lhůtě dle ust. § 47 zákona o správě daní a má naopak za to, že dodatečné platební výměry na DPH za zdaňovací období červenec až prosinec 2000 ze dne 27. 3. 2006 nabyly právní moci ještě před uplynutím prekluzivní lhůty.

Ze soudního a správního spisu vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 10. 2006, č. j. 4353/130/2006-An, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku leden až prosinec 2000. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 18. 5. 2007, č. j. 30 Ca 104/2006 - 45 žalobu zamítl. Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové napadl stěžovatel kasační stížností dle ust. § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen s. ř. s.), Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 78/2007 - 88, zrušil napadený rozsudek soudu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové, poté co jeho rozhodnutí bylo zrušeno, rozhodl o věci v novém řízení tak, že rozsudkem ze dne 28. 1. 2009, č. j. 30 Ca 70/2008 - 106, rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2006, č. j. 4353/130/2006-An, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, přitom jej zavázal právním názorem obsaženým již v cit. rozsudku NSS.

Žalovaný správní orgán v intencích právního názoru rozhodl shora citovaným rozhodnutím 2. 3. 2009, č. j. 1360/09-1300-601060 znovu, přičemž předmětem jeho rozhodování v odvolacím řízení byla daň z přidané hodnoty pouze za zdaňovací období červenec až prosinec 2000, rozhodnutí ohledně zdaň. období leden až červen 2000 byla zrušena.

Proti tomuto rozhodnutí byla stěžovatelem podána žaloba, jejímž předmětem byla opětovná námitka prekluze, kdy dle stěžovatele zaniklo právo daň doměřit za všechna zdaňovací období roku 2000, nikoliv pouze leden až červen tohoto roku. O podané žalobě krajský soud rozhodl tak, že žalobu zamítl s odůvodněním, že dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až prosinec 2000 ze dne 27. 3. 2006 nabyly právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty pro doměření daně.

Uvedený rozsudek napadl stěžovatel kasační stížností. Nejvyšší správní soud přezkoumal citovaný rozsudek v rozsahu stížnostních námitek vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně k námitce stěžovatele, že trval na projednání věci před soudem a neudělil souhlas s rozhodnutím soudu bez jednání ve smyslu ust. § 51 s. ř. s., je nutno uvést, že tato je nedůvodná.

Podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Výše uvedené ustanovení presumuje předpoklady (nevyvratitelnou domněnku souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, neboť je to tento účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje, a tento účastník také s řízením disponuje.

V daném případě stěžovatel využil svého dispozičního práva, avšak nepožadoval, aby bylo nařízeno jednání. Naopak, jak vyplývá ze soudního spisu na č. l. 27, reagoval

zástupce stěžovatele na výzvu soudu ze dne 16. 3. 2009, č. j. 30Ca 24/2009 - 25, e-mailovou zprávou, že netrvá na nařízení jednání. Z oznámení zároveň vyplývá, že podání je učiněno touto formou ze zdravotních důvodů zástupce stěžovatele, který v době tohoto podání neměl možnost opustit svůj byt. Za situace, kdy zástupce stěžovatele dostatečně a srozumitelně projevil vůli a soud, akceptuje tuto vůli, rozhodl bez nařízení jednání, nebylo tímto postupem účastníkovi odepřeno jeho ústavně zaručené právo na veřejné a ústní projednání věci.

K námitce stěžovatele, že není pravdou tvrzení správce daně uváděné v rozsudku krajského soudu, že dne 11. 2. 2003 při návštěvě pracovnice správce daně nebyly předloženy daňové doklady, z hlediska obsahu úkonu šlo o formálně zastřený stav a daňová kontrola byla zahájena neplatně, uvádí Nejvyšší správní soud, že stěžovatel opakuje argumentaci obsaženou již v cit. zrušujícím rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 78/2007 - 88. V odůvodnění zdejší soud mj. uvedl, že ...„*Protokol o zahájení kontroly ze dne 11. 2. 2003 by bylo nepochybně možno považovat za zahájení daňové kontroly (a tedy za úkon směřující k vyměření nebo doměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení), pokud by v přiměřené době po něm následovaly další úkony správce daně, jimiž by byly prověřovány konkrétní daňově relevantní skutečnosti a pokud by zejména již z protokolu samého byl seznatelný průběh skutečného jednání, jež mělo být v protokole zachyceno – tzn. i takové faktické úkony, které by bylo lze kvalifikovat jako skutečné fyzické zahájení kontroly - např. vyžádání nebo převzetí podkladů pro kontrolu. Pracovník správce daně v posuzované věci dne 11. 2. 2003 pouze sepsal formální protokol o zahájení daňové kontroly, (resp. předložil předtištěný protokol k podpisu stěžovateli) a další úkon správce daně následoval po více než šesti měsících. Skutečnost, zda protokol obsahuje sdělení, že kontrola bude prováděna teprve v budoucnu anebo její zahájení přímo deklaruje, ač tak činí pouze formálně, nemůže na hodnocení takového protokolu z hlediska jeho zamýšlených právních dopadů nic změnit.*

Z jednání správce daně, jakož i z dalšího průběhu kontroly trvající tři roky je zjevné, že byl při sepisu protokolu veden snahou o přerušení běhu lhůty, k jejímuž vypršení zbýval čas do 28. 2. 2003. Poté takto „zahájená" daňová kontrola byla svévolně, přerušena a její pokračování bylo fakticky odloženo aniž by pro takový postup z předloženého spisového materiálu vyplynuly relevantní důvody, které by takový postup ospravedlnily."

Tento právní názor o povaze kvalifikovaného úkonu ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní byl poté plně akceptován nejen žalovaným na str. 11 jeho rozhodnutí, nýbrž i soudem I. stupně (v rozsudku na str. 5), který převzal závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v jeho původním zrušujícím rozsudku. Výše uvedená námitka stěžovatele tedy nijak nečiní sporným právní zhodnocení tak, jak ji provedl žalovaný a posléze soud.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani námitky stěžovatele stran nesprávného posouzení okamžiku zahájení daňové kontroly s tím, že dle stěžovatele nebyly v daném případě učiněny žádné úkony přerušující běh lhůty dle ust. § 47 zákona o správě daní a došlo k prekluzi práva daň doměřit za všechna zdaňovací období roku 2000, tj. nikoli jen za období leden až červen.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již shora citovaném zrušujícím rozsudku v předmětné věci (č. j. 5 Afs 78/2007 - 88), ve kterém se zabýval otázkou určení okamžiku

zahájení daňové kontroly, jakož i kvalitativními požadavky na úkon, který je způsobilý přerušit běh prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, daňovou kontrolu nemůže správce daně provádět kdykoli, ale pouze v rámci lhůt, které stanoví cit. zákon v § 47 odst. 1, přičemž přerušení prekluzivní lhůty stanovené v § 47 odst. 1 cit. zákona nemůže způsobit jakýkoli úkon, nýbrž pouze takový, který směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení. V cit. rozsudku se dále uvádí, že ..*„prvním faktickým úkonem, který by bylo lze kvalifikovat jako úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní tak byla až fyzická kontrola dokladů v sídle stěžovatele dne 3. 7. 2003. Lze tak fakt, že pracovnice správce daně skutečnou kontrolu dokladů prováděla v provozovně stěžovatele dne 3. a 4. 7. 2003, brát za prokázaný jednak konstatováním této skutečnosti samotným stěžovatelem, ale také i následným obsahem výzvy k prokázání skutečností specifikovaných takovým způsobem, který nutně musel vést k logickému závěru o tom, že pracovnice správce daně musela nejdříve disponovat prvotními podklady (převzetí dokladů dne 3. 7. - 4. 7. 2003) a teprve poté je mohla přesně specifikovat a vyžadovat po stěžovateli prokázání skutečností v nich uvedených.“*

Shodný závěr ohledně prvního faktického úkonu provedeného v daňové kontrole učinil i krajský soud. Nejvyšší správní soud nemá důvodu na svém závěru učiněném ve zmíněném rozsudku ničeho měnit, nicméně považuje za vhodné doplnit následující.

Podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je řízení zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili.

Daňovou kontrolou lze nejen prověřovat, ale i zjišťovat daňový základ. Dikce ustanovení § 16 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vyjadřuje, že daňová kontrola může být provedena nejen v případě daně již dříve stanovené (prověřuje), ale i v případě daně doposud nestanovené (zjišťuje). Daňová kontrola tak nemusí být nutně zahájena jen v již probíhajícím daňovém řízení (např. výzvou k podání daňového přiznání nebo jeho podáním). Pokud však před zahájením daňové kontroly nebylo doposud zahájeno daňové řízení, nelze dojít (za předpokladu, že daňová kontrola vždy probíhá v daňovém řízení) k jinému právnímu závěru než takovému, že úkonem, jímž je zahájena daňová kontrola, je současně vždy i zahájeno daňové řízení. Je tomu tak proto, že k zahájení daňové kontroly může dojít toliko úkonem správce daně, jak výslovně předpokládá ustanovení § 21 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Pokud pak daňové řízení do okamžiku započetí kontroly nebylo zahájeno, je právě úkon, jímž se zahajuje daňová kontrola, prvým úkonem v daňovém řízení. Není při tom rozhodující, zda se tak stane výslovně rozhodnutím nebo jiným projevem vůle oprávněného pracovníka správce daně, nutné však je, aby byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven.

Pakliže stěžovatel sám shodně a opakovaně popsal průběh daňového řízení tak, jak vyplývá např. z odvolání ze dne 11. 4. 2006 a žaloby ze dne 22. 11. 2006, tj. že ve dnech 3. 7. a 4. 7. 2003 pracovnice správce daně zkontrolovala 30 šanonů daňových dokladů, ze kterých zjistila čísla dokladů a výši tam uvedených zdanitelných plnění (dalšími úkony byly výzvy k předložení dokladů a k prokázání skutečností ze dne 26. 8. 2003, 28. 8. 2005 a

22. 9. 2005) není možné následně tvrdit, že tomu tak nebylo a že stěžovateli nebyl znám účel její návštěvy. Jakkoli tedy spisový materiál neobsahuje žádný protokol z tohoto data, pouze ve zprávě o kontrole je uvedeno, že daňová kontrola byla prováděna mj. ve dnech 3. - 4. 7. 2003 a 21. - 22. 7. 2003, přičemž tato data stěžovatel v průběhu kontroly nikterak nerozporoval, a jakkoli dále není zřejmé, jaké konkrétní úkony byly ze strany pracovnice správce daně prováděny, je nepochybné, že stěžovatel byl o účelu návštěvy pracovnice správce daně zpraven, neboť jí umožnil provádět kontrolu v místnosti nacházející se v sídle stěžovatele a zpřístupnil doklady potřebné k jejímu provádění. Uvedenému závěru svědčí i skutečnost, že pracovnice správce daně musela nejdříve disponovat prvotními podklady (musela je nejprve fyzicky převzít ve dnech 3. 7. - 4. 7. 2003) a teprve poté bylo možno výzvy k dokazování přesně specifikovat a vyžadovat po stěžovateli prokázání skutečností v nich uvedených. Jak uvedl krajský soud, a s tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje, nevyplývá z ustanovení § 16 zákona o správě daní povinnost správce daně, aby projednával každý ukončený den v průběhu kontroly či každý shlédnutý doklad resp. soubor dokladů. Stěžovateli rovněž nic nebránilo, aby byl přítomen každému okamžiku, kdy byla popř. byly pracovnice správce daně přítomny v jeho sídle a mohl tak uplatňovat své požadavky na provádění kontroly. Pokud však stěžovatel neměl ani žádné připomínky, nelze brát za spornou skutečnost, kterou stěžovatel dříve svým jednáním aproboval bez výhrad (viz jím provedený popis skutkového stavu).

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s námitkou stěžovatele, že žádné relevantní úkony nebyly správcem daně učiněny. Skutečnosti, stěžovatelem dříve uváděné, byly potvrzeny i písemnostmi nacházejícími se ve spisovém materiálu a neprokazují, že by tomu mělo být jinak. Ostatně ani sám žalovaný netvrdil, že průběh daňového řízení, tak jak jej popsal stěžovatel, by měl být odlišný.

Považuje-li stěžovatel za nesprávný právní názor krajského soudu ohledně dodržení lhůt pro vyměření jednotlivých daní za období červenec až prosinec 2000, nutno uvést, že se stěžovatel mýlí. Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že *„daň je nutno v této lhůtě vyměřit či doměřit pravomocně. Nestačí tedy, když je v uvedené prekluzivní lhůtě vydáno nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně.“* (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, vše přístupno na www.nssoud.cz). Nicméně jak je již shora uvedeno, z odst. 2 cit. ust. vyplývá, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Současně nelze v rámci soudního přezkumu odhlédnout od ustanovení § 41 s. ř. s. dle kterého, stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem

státního rozpočtu České republiky, státních fondů a rozpočtů územních samosprávných celků.

Z uvedeného lze jednoznačně dovodit, že lhůtu pro vyměření (doměření) daně není možné počítat pouze podle cit. ust. zákona o správě daní, ale v případě soudního řízení je nutné zohlednit i ustanovení soudního řádu správního: po dobu soudního řízení (tj. po dobu řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem) se tříletá lhůta pro vyměření (doměření) daně staví a její běh pokračuje až po pravomocném skončení řízení před soudem. Jelikož se jedná o stavění lhůty (nikoliv o její přerušení, kdy lhůta po odpadnutí překážky běží od začátku), část lhůty, která uběhla před zahájením soudního řízení a část lhůty, která uběhla po něm, se sčítají.

V daném případě běžela nová lhůta pro vyměření DPH za zdaň. období červenec až prosinec 2000 od 31. 12. 2003, neboť daňová kontrola byla fyzicky zahájena dne 3. 7. 2003. Formální sepsání protokolu o zahájení daňové kontroly dne 11. 2. 2003, s ohledem na výše uvedené, nebyl úkonem způsobilým přerušit běh prekluzivní lhůty dle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, nýbrž se jím stal až první faktický úkon správce daně dne 3. 7. 2003. Jelikož byla kontrola zahájena právě oním faktickým úkonem dne 3. 7. 2003, došlo tak k přerušení běhu tříleté prekluzivní lhůty, která by jinak, pokud by nenastaly další skutečnosti ovlivňující její běh, uplynula dnem 31. 12. 2006. K tomuto ale v dané věci došlo. Správce daně vydal dne 27. 3. 2006 dodatečné platební výměry na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2000. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 10. 2006, č. j. 4353/130/2006-An. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 30. 11. 2006 žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který rozsudkem ze dne 18. 5. 2007, č. j. 30 Ca 104/2006 – 45, žalobu zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 18. 6. 2007. Rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové napadl stěžovatel kasační stížností (soudu došla dne 3. 7. 2007) o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 78/2007 - 88 tak, že napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Hradci Králové, poté co jeho rozhodnutí bylo zrušeno, rozhodl o věci v novém řízení tak, že rozsudkem ze dne 28. 1. 2009, č. j. 30 Ca 70/2008 - 106, rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2006, č. j. 4353/130/2006-An, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 23. 2. 2009. V té době zbývalo žalovanému k vydání rozhodnutí o odvolání a nabytí právní moci, po odečtení doby řízení před oběma správními soudy, 17 dní, tj. žalovaný správní orgán musel o odvolání pravomocně rozhodnout do 12. 3. 2009. Žalovaný rozhodl o odvolání rozhodnutím dne 2. 3. 2009, č. j. 1360/09-1300-601060, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 3. 2009, přičemž tímto dnem nabyly právní moci i předmětné dodatečné platební výměry ze dne 27. 3. 2006 za období červenec až prosinec 2000.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v posuzované věci nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro pravomocné doměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až prosinec 2000 dle ust. § 47 zákona o správě daní, v návaznosti na ust. § 41 s. ř. s., jak dovozoval stěžovatel. Nejvyšší správní soud naopak shledal napadený rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti náleželo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu